

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzeggings, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzegging, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzeggings, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.

Samenvatting preek 9 februari 2020: 'Hoe lees je de Bijbel?'
Schriftlezing: Psalm 119 vers 105 – 112 en 2 Petrus 1 vers 16-21

Bij Psalm 23 moeten we niet denken aan de Veluwe. Daar loopt de herder vaak achter de schapen aan. In Israël gaat de herder echter voorop. Dit is bepalend voor de betekenis van Psalm 23. Het laat iets zien van hoe moeilijk Bijbellezen soms is, omdat de tekst in een andere tijd en cultuur tot stand is gekomen. Daarbij komt dat er door de eeuwen heen soms verschillende interpretaties zijn ontstaan van een bepaalde tekst. Hoe lees je dan de Bijbel? De preek is slechts een aanzet tot het beantwoorden van die vraag.

Op basis van Psalm 119 kunnen we het volgende zeggen: Bijbellezen is niet zoeken naar een grond om op te staan, maar naar een weg om te gaan. Psalm 119 is een ode aan de Thora; de wet die richting gevend is voor het concrete leven. Tegen die achtergrond wordt de Thora in de Psalm voorgesteld als een licht, geen grote lichtbundel, maar het is wel genoeg om een volgende stap te zetten. Zo kunnen we ook het geheel van de Bijbel verstaan: als reisgids over onderweg, geen TomTom die alles precies aangeeft, maar eerder zo'n oude landkaart. Bijbellezen is dus geen statisch gebeuren en we krijgen nooit helemaal grip op een tekst. Dat heeft ermee te maken dat we God niet helemaal kunnen begrijpen. Daarom kunnen we slechts zoekend een weg proberen te vinden. In die weg zoek je echter wel naar grond onder de voeten.

In 2 Petrus 1 staat: 'En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is.' Daaraan vooraf heeft Petrus uitgelegd dat hij niet is afgegaan op wat vage geruchten, want hij heeft het zelf gezien. En dat niet alleen, het is op een eerder moment ook nog eens voorzegt! Dus we hebben goeie papieren in handen, waarbij de volgende drieslag is waar te nemen: voorzeggings, vervulling en het getuigenis daarvan. Het laat zien dat God zelf een weg is gegaan. Het begon bij de schepping, waarna de zondeval kwam. Na verloop van tijd koos God Israël uit om mee verder te gaan en om vandaaruit de Messias geboren te laten worden, in de persoon van Jezus. Hij kwam om ons te redden en toen Zijn werk gedaan was, kwam de Geest om dat werk aan ons hart te brengen. Opnieuw gaat God verder, maar dan met de redding in onze rug en de voltooiing in het vooruitzicht. Dat is de weg die God is gegaan, waarbij het gaat om Zijn reddingsplan. Daarin ligt onze grond, niet in het getuigenis zelf, maar in waar het getuigenis over gaat.

Het is belangrijk dit te onthouden, anders gaan we de Bijbel te statisch lezen. En als er dan een verschil van inzicht is, zouden we te snel gaan denken dat die ander van het fundament afgevallen is. Daar is echter pas sprake van, als de grote lijn van Gods reddingsplan niet in acht wordt genomen. Al het andere is daaraan ondergeschikt en moet daar ook aan getoetst worden, waarbij het uiteindelijk altijd om God zelf zal gaan.

Wat heeft dit alles voor consequenties met het oog op het Bijbellezen?

- Wees allereerst bewust van het verschil van tijd en cultuur tussen jou en de tekst (denk aan de herder aan het begin van de preek). Probeer je in de wereld van de tekst te verplaatsen. Dat blijft altijd iets van reconstrueren in zich hebben, maar het is in ieder geval helpend om de tekst beter te kunnen plaatsen en je eigen kader te overstijgen. Dat kader wordt niet alleen gekleurd door je tijd en cultuur, maar ook door de traditie waar je in staat en je eigen biografie.
- Om een 'eigenmachtige uitleg' tegen te gaan moeten we beseffen dat de woorden in de Bijbel door God ingegeven zijn, waarbij mensen gedreven werden door de Heilige Geest. Dat betekent niet dat ieders eigenheid werd opgeheven, maar het werd juist ingepast. Zo hadden de Bijbelschrijvers een eigen inbreng, vulden ze elkaar aan, maar God bleef wel de eindredacteur.
- Zoals de Bijbel tot stand gekozen is, zo moeten we die ook lezen: elkaar aanvullend met onze eigen inbreng. Daarom moeten we de Bijbel als weg beschouwen en niet als grond, anders wordt een tekst al snel grond van iemands gelijk. Daarentegen mogen we als gemeenschap die gedreven wordt door de Geest op weg gaan, elkaar aanvullend en corrigerend.
- Stel daarbij ook jezelf open voor de Geest, zodat je op een geestelijke en biddende manier gaat lezen, terwijl de Geest je bijlicht. En hoe weet je dat je op de goede weg zit? Dat is wanneer de Bijbel jou gaat lezen. Dan laat je je gezeggen en corrigeren door het woord. Dan gebruik je een tekst niet om bevestigd te zien worden wat je toch al weet, maar dan kom je verder tot inzicht. Zo kun je, gedreven door de Geest, zoeken naar een weg om te gaan; met de Bijbel als reisgids, elkaar als reisgenoot en de weg van God zelf als grond onder de voeten.